

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania T. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 czerwca 2015 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 czerwca 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 17 listopada 2014 r., którym oddalono odwołanie T.L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 listopada 2012 r. odmawiającej prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Ubezpieczona wywiodła skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 1 ust. 1 i § 2 ust. 1

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze „odnośnie wykazu A, stanowiącego załącznik do ww. Rozporządzenia, w dziale XIV poz. 24 pkt 1 Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7”, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę przez uwzględnienie odwołania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne i potrzebę wykładni przepisów prawa.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonej kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony, między innymi, występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżąca zdołała wykazać istnienie tej przesłanki. Zgodnie ze stanowiskiem wyrażanym w judykaturze, skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia

występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Nie jest więc takim zagadnieniem pytanie o to, „czy dopuszczalne jest rozdzielenie wbrew wiążącej pracownika instrukcji stanowiskowej, w znaczeniu funkcjonalnym i czasowym czynności pracowniczych wnioskodawczyni wykonywanych w ramach dobowego wymiaru czasu pracy, na czynności laboranta podejmowane w ramach bezpośredniego przebywania na oddziałach i wydziałach, gdzie są zatrudnieni pracownicy, których stanowiska są wymienione wykazie resortowym oraz na czynności wykonywane w ramach analiz w laboratorium, mimo tego, że czynności wykonywania analiz dotyczą tych samych próbek, co pobrane podczas przebywania na hali produkcyjnej (przy stanowiskach zaliczonych do stanowisk w warunkach szczególnych), w aspekcie spełnienia wymogów z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z zaliczeniem w świadectwie pracy wnioskodawczyni do Wykazu A, Działu XIV, poz. 24 pkt 1 Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego”. Z uwagi na odniesienie go do okoliczności konkretnej sprawy, ma bowiem w istocie charakter zastrzeżeń do właściwego subsumowania faktów pod stan faktyczny abstrakcyjny wynikający z przepisów, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego rozwiązania problemu rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Nie można też uznać, że wyżej przytoczone pytanie wskazuje na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, czy też rozbieżności w orzecznictwie. Istnienie potrzeby dokonania wykładni przepisów

prawnych wymaga bowiem wykazania przez skarżącego, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie oraz przedstawienia, na czym polegają związane z nimi wątpliwości lub też opisanie rozbieżności występujących na tym tle w orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2014 r., I CSK 691/14, LEX nr 1678062).

Wymagań tych skarżąca nie spełniła, bowiem w istocie ani nie przedstawiła abstrakcyjnego problemu prawnego, ani też nie wykazała występujących w związku z nim rozbieżności w orzecznictwie, na które powołuje się we wniosku, a jedynie stwierdziła, że dokonana przez Sąd drugiej instancji ocena prawna jest nieadekwatna do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wskazane w uzasadnieniu wniosku orzeczenia Sądu Najwyższego na poparcie tezy skarżącej o potrzebie wykładni art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zapadły w odmiennym stanie faktycznym i prawnym (odnośnie do rodzaju pracy wykonywanej przez ubezpieczonych) i nie przystają do ustaleń dokonanych w tym zakresie przez Sąd drugiej instancji w niniejszej sprawie, wobec czego nie mogą świadczyć o rozbieżnościach w orzecznictwie odnośnie do kwalifikowania jako pracy w warunkach szczególnych pracy laboranta, którą wykonywała skarżąca. Należy dodać, że wręcz przeciwnie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że praca laboranta wykonywana w takich warunkach, które były również udziałem skarżącej, nie jest pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III UK 77/14, LEX nr 1677807 i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 3 grudnia 2014 r., III UK 97/14 i 14 maja 2015 r., III UK 2/15 – niepublikowane).

Skarżąca nie zdołała zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jej skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.